

Támba Miklós, a Rimler Pál emlékérem idei kitüntetettje

A jubileumi MEGOSZ nagyrendezvényen adták át a díjat

A MEGOSZ elnöksége 2004-ben díjat alapított, amelyet évente egy alkalommal adományoz a magán-erdőgazdálkodás fejlesztése terén kifejtett rendkívüli érdemek elismeréseként. A díjat Rimler Pálról neveztük el, aki oly sokat tett a maga korában a magán-erdőgazdaság korszerűsítéséért, fejlesztéséért.

A jubileumi nagyrendezvény lehetőségét adott arra, hogy visszatekintsünk az eddigi díjazottakra: *Répászkzy Miklós*, 2004. Pilis; *Barátossy Gábor* és posztumusz *Dr. Csötönyi József*, 2005. Szentgál; *Jeszenszky András*, 2006. Napkor; *Bartha Pál*, 2007. Somogy-szob; *Luzsi József*, 2008. Sopron; *Virágh János*, 2009. Abádszalók; *Temesvári Erik*, 2010. Tét; *Jozwiak Bernard*, 2011. Szentgál; *Soós Gyula*, 2012. Napkor; *Góhér Zoltán*, 2013. Kecskemét.

A jubileumi, 2014-es esztendőben a Rimler Pál emlékérmes **Támba Miklós** a MEGOSZ alapító tagja, 2004-től alelnöke, a Napkori Erdőgazdák Zrt. ügyvezetője vehette át *Luzsi Józseftől*.

Támba Miklós a díj átvétele kapcsán a következőket mondta a nagyrendezvény résztvevőinek a Magyar Tudományos Akadémia Dísztermében:

„Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A legkönnyebb az lenne, hogy megköszönjem a kitüntetést és a helyemre üljek, de Ügyvezető Elnök Úr arra kért, hogy kitüntetésem átvételekor gondolataimat osszam meg Önökkel. Szerencsés embernek gondolom magam, elsősorban azért, hogy magyarnak születtem, abban a korban, amikor még én is megélhettem azt, hogy határaink nemcsak északról, hanem délről és minden irányból akadály nélkül átjárhatók lesznek. És megélhetjük azt, hogy azok, akik ezt a csodálatos magyar nyelvet beszélik, legalább lélekben egyesüljenek. Először szeretném megköszönni azoknak, akik erre a kitüntetésre engem javasoltak, akik ezt a kitüntetést nekem adományozták. Ez a kitüntetés nem nekem, hanem annak a közösség-

nek szól, akit én képviselek. Annak a közel 700 erdőtulajdonosnak, akikkel együtt gazdálkodom. Annak a 120 kollégának, akikkel mindennap együtt dolgozom érdekeltségi körömben.

A családomnak, akik támogattak abban, hogy szerény képességeim szerint a magánerdő-tulajdonosok nagy közösségét szolgálhassam. Ez az elismerés elsősorban nekik szól.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szerencsésnek mondhatom magam, hogy egy olyan faluban születtem, ahol megtanulhattam az együttműködést, a kemény munkát, mert az a nyírségi ho-

mok, melyen gyerekkoromban szőlőt szedhettem, ma Európa legnagyobb egybefüggő akác termőhelye, amely sok ember megélhetését tudja biztosítani és amely hungarikum lett. Ezen a mai ünnepi napon is kiemelt figyelmet kap. Az akác koalíció jó példa arra, hogy összefogással sikerre tudjuk vinni akaratainkat. Ha visszatekintek az elmúlt 20 évre, akkor talán első gondolatom az, hogy nem mindig a jó megoldásokat választottuk. Ki kell mondanom, hogy nagyon sokszor és sokat félrevezettek és becsaptak bennünket. Neveltetésemből eredően a hibát nem bennük, hanem mindig magamban kerestem. Ezt javaslom Önöknek is. Ez nem azt jelenti, hogy bármiért szégyenkeznünk kellene, és ne lehetnénk büszkéek az elvégzett munkánkra. Meggyőződésem, hogy hit nélkül közösséget szolgálni nem lehet. A hit magánügy, de az értékrendek választása nem magánügy, különösen nem lehet az egy közösségben. Ma már biztos vagyok abban, hogy közösségünk csak a keresz-

tény nemzeti értékrendek mentén maradhat meg. Ebben a legfontosabb elem az a család, amely képes munkájából megélni, gyerekeit taníttatni. Nem csak kenyéren él az ember, szokták mondani, de higgyék el, hogy a vidéki lakosság nagy része azt sem tudja, hogy holnap miből vesz kenyeret. Közülünk őket csapták be a legjobban. Elhittették velük, hogy nem kell dolgozni, hogy segélyből is meg lehet élni.

Ezzel az emberekkel kell nekünk a napi feladatainkat ellátni, a jövőnket megépíteni, ami nem kis feladat. Ez alatt a 20 év alatt remélem, hogy eleget tanul-

tunk és bizonyítottunk ahhoz, hogy végre olyan törvényeket alkothassanak a Tisztelt Házban, mely nem köti gúzsba a dolgozni vágyók kezét, a rossz szándékúakat nem hagyja a közösségekre telepedni. A napi munkánkat úgy végezhessük, hogy keresztény polgári értékrendek szerint élhessünk. Ebben az esetben erdőgazdálkodásunk gazdaságilag is fenntartható lesz, mert a fenntarthatóság e nélkül elképzelhetetlen. Éppen ezért bízom abban, hogy

a törvényalkotóknak eltökélt szándéka, hogy azoknak a kezére csap, akik úgy gondolják, hogy a zsebünkben állandóan kotorászhatnak, és elvehetik lehetőségeinket tőlünk és erdőtulajdonos társainktól, hogy versenyképes gazdaságot építhessünk. Bízom abban, hogy olyan idő következik ránk, ahol vezetőink felismerik hosszú távú nemzeti érdekeinket. Ahol egy ember is számít, és ahogy a miniszterelnök Úr mondta, senkit nem hagyunk az út szélén. Ahol gyerekeinket és unokáinkat már nem tudják becsapni semmilyen fondorlattal és jogi csúrcsavarral. Ehhez nekünk, erdőtulajdonosoknak is sok pénzre van szükségünk, hogy adót fizethessünk, melyből szolgálhatjuk a közjót és a legjobb iskolába járathassuk gyermekeinket. Ehhez kívánok én mindenkinek jó szerencsét! A Jó Isten áldását!”

Kedves Miklós! Szívvel gratulálunk és további sok sikert, jó egészséget kívánunk a MEGOSZ tagsága és vezetősége nevében!

MEGOSZ vezetősege